

Гийом Мюсо

НЕПОЗНАТАТА ОТ СЕНА

София, 2022

Преводът е направен по изданието:
Guillaume Musso
L'inconnue de la Seine

Copyright © Calmann-Lévy, 2021. All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Анета Тошева, превод, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1015-6

ГИЙОМ МЮСО

НЕПОЗНАТАТА
ОТ СЕНА

Превод от френски
Анета Тошева

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Творци на съвпадения“, Йов Блаум
„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер
„Еуфория“, Лили Кинг
„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо
„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
„Парижката квартира“, Гийом Мюсо
„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
„Между небето и Лу“, Лорен Фуше
„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм
„Момичето и ношта“, Гийом Мюсо
„Сто парченца от мен“, Люси Дилън
„Момичето, което някога познаваше“, Треиси Гарвис Грейвс
„Жените в замъка“, Джесика Шатък
„Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
„Изчезването на Йозеф Менгел“, Оливие Гез
„Предопределени един за друг“, Мади Доусън
„Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе
„Проект *Истина*“, Клеър Пули
„По бреговете на Нева“, Ирина Одоевцева
„Войната на Хана“, Джан Елайсбърг
„Децата от Бхут базар“, Дипа Анапара
„По бреговете на Сена“, Ирина Одоевцева
„Последният влак за Лондон“, Мег Уейт Клейтън
„Животът е роман“, Гийом Мюсо
„Часното момиче“, Лиза Сий
„Изгубени рози“, Марта Хол Кели
„Да убиваш осъзнато“, Карстен Дусе
„Вода за цветята“, Валери Перен
„Непознатата от Сена“, Гийом Мюсо

Съдържание

I

НЕПОЗНАТАТА ОТ СЕНА

Понеделник, 21 септември

1. Кулата с часовника..... 13
2. Сектор „Психиатрична диагностика“ 29

Вторник, 22 декември

3. Милена Бергман..... 43
4. Пътничката от полет AF229 59
5. В Стъклената къща..... 73
6. Един писател при душевноболните 87

II

Двойник

7. Рафаел Батайе..... 101
8. Светът такъв, какъвто не е 111

Сряда, 23 декември

9. Сянката на Дионис 125
10. Нощта в сърцата 133
11. Дворецът на илюзиите..... 153

Четвъртък, 24 декември

12. Скритото основание.....	173
13. Синът на Бебел.....	187

III

ТАНЦУВАЩИТЕ ПОКЛОННИЦИ НА ДИОНИС

14. Четирите истини	203
15. Точката на полудяване.....	225

Петък, 25 декември

16. Светът е театър.....	251
17. Непознатата от сцената	269

Препратки.....	282
----------------	-----

*На Ингрид
На Нейтън и Флора*

*Спечелил съм много битки в живота си, но ми трябваше
доста време, за да свикна с мисълта, че колкото и битки
да печели човек, не може да спечели войната.¹*

Ромен Гари

I

Непознатата от Сена

Понеделник, 21 септември

I

Кулата с часовника

Идва момент, когато всеки се изправя пред необходимостта да определи съдбата си и да направи онази решителна крачка, след която няма връщане назад.²

Жорж Сименон

I.

Париж.

– Този път, Роксан, изложихте всички на опасност: бригадата, колегите си, мен...

Неугледният на вид автомобил беше излязъл от булевард „Гранд-Арме“ и навлизаше в площад „Етуал“. Полицейски командир Сорбие проговори за първи път, откакто бяха потеглили от Нантер*. Сграбчил нервно волана, той продължи мрачно да сипе упреци.

– При сегашната обстановка, ако пресата надуши какви сте ги надробили, дори на комисар Шарбонел може да му изстине мястото.

На седалката до него Роксан Монкрестиен не обелваше и дума, извърнала поглед към прозореца, набразден от стичащи се капчици. От началото на месеца се нижеха дни без слънчев лъч и под схлупеното сиво небе Париж изглеждаше зловещ. Влагата бе

* Град с около 97 000 жители, на 11 км западно от центъра на Париж, едно от големите парижки предградия.

проникнала като зараза в купето. Полицайката протегна ръка, завъртя докрай копчето за обдухване и присви очи. Масивният, но сякаш призрачен силует на Триумфалната арка смътно се открояваше през пелената от дъжд. Потискащият декор върна мислите ѝ назад, към последната събота на протестите, когато най-агресивните групи от тълпата взривиха обществения ред в столицата. Сцената с размириците бе обиколила земното кълбо и в нея ясно се бе открила нездравата атмосфера, която тровеше държавата. Нещата не се бяха подобрили оттогава.

– С една дума, заради вас на всички ще ни се стъжни животът – обобщи Сорбие и превключи на ниска предавка, за да завие по булевард „Марсо“.

Роксан беше като прикована към облегалката и поемаше упреците, без дори да ѝ хрумне да се оправдава. Изпитваше респект към шефа си, командир Сорбие, който ръководеше НБИБ – Националната бригада за издирване на бегълци. Проблемът си беше неин. От няколко месеца се луташе в безкраен тунел. Тя разтърка слепоочията си и свали прозореца с надеждата, че при контакта с хладния въздух енергията ѝ ще се възвърне и ще я зареди с прилив на оздравителна сила: отсега нататък книгата на съдбата ѝ щеше да се пише далече от националната полиция. Тя се поизправи и заяви:

– Ще подам оставка, шефе. Така ще е най-добре за всички.

Произнасяйки тези думи, Роксан сякаш се освободи от някаква тежест. Бе живяла всецяло отдадена на професията, а сега се оказваше, че е невъзможно да я упражнява както трябва. Също както при много нейни колеги, вътрешното усещане, че нещо не е наред, с времето се бе превърнало в обърканост и безпомощност. Във Франция, и най-вече в Париж и предградията, ненавистта към полицаите се усещаше физически. Навсякъде.

„САМОУБИЙТЕ СЕ! САМОУБИЙТЕ СЕ!“ Мислеше за отворотелните лозунги, които крещяха в лицата на полицаите по време на демонстрациите. *Сега!* – каза си тя, поемайки няколко глътки мръсен въздух. – *Точно сега трябва да си тръгна.*

Някой бе задвижил смъртоносен механизъм, който внушаваше на хората омраза към тези, които бяха призвани да ги пазят. Из предградията пред хората на реда залагаха капани и

обсаждаха полицейските участъци, линчуваха ги по време на демонстрациите, замерваха ги със самоделни фойерверки в самия център на Париж. Децата им ходеха на училище със стомах, свит на топка от страх, семействата им се разпадаха и събота след събота, протест след протест новинарските телевизионни канали с нечистоплатно настъргване ги представяха като нацисти.

„САМОУБИЙТЕ СЕ! САМОУБИЙТЕ СЕ!“ *Точно сега трябва да си тръгна.* Добре поне че нищо не я възпрепятстваше. Нямаше заеми за изплащане, нито дете, което да отглежда, и не дължеше пенсионни вноски. Ще напусне не само полицията, а и тази болна държава. Ще си намери някое уединено, но не твърде отдалечено местенце, откъдето със свито сърце да гледа как огънят я превзема.

– Още довечера ще получите оставката ми – натърти тя.

Сорбие поклати глава:

– Мечтайте си, Роксан. Няма да се измъкнете току-така.

Колата вече се движеше покрай Сена в посока площад „Конкорд“. За първи път полицайката даде израз на лошото си настроение.

– Мога ли поне да знам къде ме водите?

– На чист въздух.

Изразът за малко да я накара да се усмихне. Напомни ѝ за потънали в зеленина селца, нежен бриз, безбрежни поля, зряло жито, блеснало на слънцето, звън от хлопки на крави. Твърде далече от парижката действителност – на мръсен и апатичен град, прояден от метастази, затънал в нечистотии и пропит от бездънна тъга.

Едва когато стигнаха до средата на моста на площад „Конкорд“, Сорбие ѝ каза какво има предвид.

– Ето какъв е планът, Роксан: Шарбонел ви е намерил спокойна служба за няколко месеца, колкото да ви забравят.

– Значи, отивам на ново назначение?

– Да, временно.

Франсоа Шарбонел беше дивизионният комисар, ръководещ Централната служба за борба с организираната престъпност – структура, която се явяваше по-високо в йерархията от НБИБ.

– А моят екип за разследвания?

– Лейтенант Ботсарис ще ви замества. Дава ви се шанс да си стъпите отново на крака. После, ако толкова държите, можете да ни зарежете.

Роксан сложи ръка върху гърдите си с усещане за внезапна пареща болка от надигащи се киселини.

– И какво по-точно е новото ми назначение?

2.

– Чували ли сте нещо за БОС?

– Не.

– Честно казано, до тази сутрин и аз не бях.

Сорбие поне имаше доблестта да не се опитва да изкарва предложението си по-добро, отколкото всъщност беше.

Чистачките на колата едва успяваха да изгласкват дъжда, който заливаше предното стъкло. Колата беше заседнала в едно от обичайните задръствания на левия бряг на Сена, които парализираха булевард „Сен-Жермен“. Полицаят обясни:

– Бюрото за особени случаи е било създадено през 1971. Подчинено е директно от префектурата. Отначало отделът имал за задача да разследва необичайни случаи, за които Съдебната полиция* не успявала да предостави рационални отговори.

– Какво разбирате под „необичайни“?

– Всичко, което се отнася до паранормалното.

– Вие добре ли сте?

– Вижте сега, трябва да се поставите в контекста на онова време – заоправдава се Сорбие. – Обществото тъкмо откривало така наречения магически реализъм³. Правели се опити за проникване в области извън границите на официалната наука, хората били луди по НЛО, в Тулуза предстояло създаването на

* Във Франция, съставна част от Националната полиция и основната структура, контролираща спазването на закона и разследваща авторите на престъпления на територията на страната.